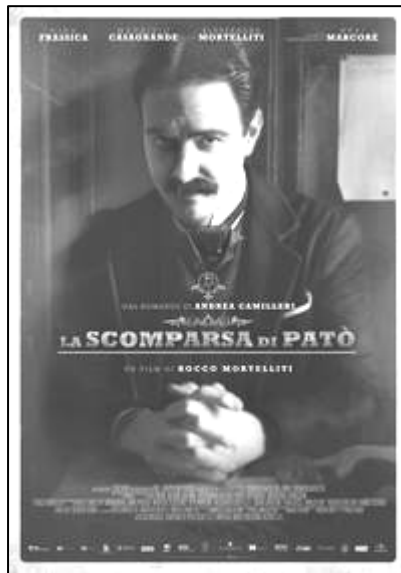

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΓΥΡΟΣ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ

« Η εξαφάνιση του Πατό »

ΠΑΡΑΓΩΓΟΣ: RaiCinema, 2012

ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ: Rocco Mortelliti

ΣΕΝΑΡΙΟ: Andrea Camilleri

ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΕΣ: Neri Marcorè

Nino Frassica

Maurizio Casagrande

Alessia Cardella

επιμέλεια enzob.

πλοκή

Η τοποθέτηση και η πλοκή της ταινίας επαναλαμβάνεται από εκείνη του ομώνυμου βιβλίου που ξετυλίγεται το 1890, μόλις 30 χρόνια από την Ένωση της Ιταλίας.

Είναι μια παλαιά συνήθεια στη φανταστική κωμόπολη της Vigata στην Σικελία ότι τη Μεγάλη Παρασκευή στήνεται η ιερή παράσταση του "Mortorio" με σκηνές από τα Πάθη του Χριστού. Τα πρόσωπα ερμηνεύονται από τους ίδιους τους κατοίκους ο πρωταγωνιστικός ρόλος του θα καλυφτεί θαυμάσια όπως συνηθίζεται από τον λογιστή Antonio Patò, αδέκαστο υπάλληλο της τοπικής τράπεζας.

Το δυνατότερο σημείο της αναπαράστασης είναι η κεντρική σκηνή κατά την οποία ο λογιστής-Ιούδας, μετά την προδοσία προς τον Χριστό, θα κρεμαστεί και θα εξαφανιστεί απ' την σκηνή μέσα σε μια ειδική καταπακτή.

Στο τέλος του "Mortorio" όμως, ο λογιστής Patò φαίνεται να έχει εξαφανιστεί στο πουθενά και άδικα ο Αστυνόμος και ο ανθυπασπιστής των Καραμπινιέρων ανταγωνίζονται στην έρευνα της εξαφάνισης του Patò/Ιούδα.

Με το πέρασμα του χρόνου, στην κωμόπολη αρχίζουν να κυκλοφορούν φήμες για τους λόγους της εξαφάνισης και ένα ποιηματάκι που εμφανίστηκε σ' ένα τοίχο και τραγουδιόταν από κάποια παιδιά, υποθέτουν ότι ο Patò είχε το ίδιο τέλος με τον Ιούδα.

Μετά από μεγάλη έρευνα, μέσα από μαρτυρίες της κ. Patò, των συναδέλφων στο γραφείο, των συμπολιτών, μαφιόζων, ιερών, πολιτικών, γιατρών, πορνών και φανατικών Θρησκευόμενων, ο Αστυνόμος και ο Ανθυπασπιστής κατέληξαν στο συμπέρασμα, ότι η εξαφάνιση οργανώθηκε από τον ίδιο για να διαφύγει με την ερωμένη του, αφού είχε καταχραστεί ένα αξιόλογο ποσό ενός μέλους της Μαφίας. Αλλά το σκάνδαλο βλάπτει όλους, και έτσι η έρευνα σκεπάζεται αισίως.

κριτική

Η πρώτη ταινία στη μεγάλη οθόνη του Ανδρέα Καμιλιέρι μας μεταφέρει στη φανταστική κωμόπολη του Αστυνόμου Μονταλμπάνο για ένα παράξενο αστυνομικό χωρίς νεκρό μα με μια κηδεία. Παρ' ότι είναι επηρεασμένη από μια τηλεοπτική τοποθέτηση με συχνές αναφορές στο σικελικό στερεότυπο, η σκηνοθεσία του Martellitti μεταφέρει το μυθιστόρημα με πιστή ακρίβεια χάρη σε μια προσεκτική φιλολογική ανασύνθεση και στη χρήση της διαλέκτου.

Έτσι η ταινία παρουσιάζει μια διήγηση "sui generis" που χρησιμοποιεί αυθεντικές στιλιστικές επιλογές, όπως οι αυλαίες που τοποθετούν στη σκηνή πρόσωπα δευτερεύουσας σημασίας για να επεξηγήσουν μια ψηφίδα της έρευνας, η παρουσία των ερευνητών στα "Θεατρικά κάδρα" των αναπαραστάσεων, η απευθείας ερμηνεία συνοδευόμενη από τα flashback όπου ένα πρόσωπο θυμάται ένα απόσπασμα του γεγονότος, εξιστορώντας το καμία φορά πιραντελλικά, με διαφορετικό τρόπο ανάλογα με τη δική του άποψη. Μια διηγηματική δομή πολύ αυθεντική, που χρησιμοποιείται για να ανασυνθέσει το στυλ ενός ιδιαίτερου μυθιστορήματος, αποτελούμενου από γραφειοκρατικά πιστοποιητικά, αλληλογραφία, και άρθρα εφημερίδων, αντηχώντας το διηγηματικό στυλ του προηγούμενου *Η παραχώρηση του τηλεφώνου*, που εναλλασσόταν τα "Γραπτά" σε "Τροφορικά", για να αποκαλύψει σιγα-σιγα την πλοκή, και αυτή τοποθετημένη σε μια Σικελία στο τέλος του αιώνα.

Η επιθυμία της φυγής, της εξαφάνισης, που υπαινίσσεται το πιραντελλικό *Ο μακαρίτης Ματτία Πασκάλ* λογοτεχνικά, και η τριλογία του Salvatore's κινηματογραφικά, και που είναι στη βάση της ιστορίας, χρησιμοποιείται για να αναφερθεί σε ήθη και διαφθορές του '800 και σύγχρονες, ενώ κλείνει το μάτι στον Τοτό και τον Peppino De Filippo το διώνυμο Αστυνόμος/Ανθυπασπιστής.